ډالۍ

د اروښاد اسحاق ننګیال

شعرونو ټولګه

کابل ۱۳۶۳ کال

Ketabton.com

د کورنیو چارو وزارت د سیاسي چارو لوي ریاست ثارندوي مجلې اداره

د انټرنیټ په مخ اوډونکې سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سريزې پر ځای

شعر او شاعري د ټولنيز و پيښو دانعکس غوره او مهمه وسيله ده. داسې وسيله چې کولای شي د پيښو او پديدو ما هيت په ښکلو الفاظو او کلماتو بيان اود هغو واقعې تصوير په هنرې ډول روښانه کړي.
په داسې حال کې چې ټولنيزژوند اود ټولنې واقعيات د هنرې اثارو د توليد اصلې سر چينه ده خو هنر پخپله د خپل کيفيت له نظره چې د طبيعت، ټولنې او انسانې تفکر د ژورو څيړ نوله لارې پيد کيږي د ټولنې په بدلون او اوښتون کې بې اغيزې نه دي. د شاعر فکر او احساس عوا طف او انديښنې د پيښو دانعکاس ښکلې هينداره ده. خو دغه هينداره د شاعر دټولنيز دريځ سره ژور ارتباط پيدا کوي.کله کله د شاعر احساس او افکار دپديدو طبيعې رنګ، ښکلا ، ښايست او جمال د عيشونو او بدمستيو د ستاينې او بيان وسيله ګرځي. مګر کله بيا د ټولنې رنځ او درد ، ستونزې او کړاو وونه او په لسګونو خوا شينې کوونکې پيښې د شاعر د عواطفو په هينداره کې انعکاس مومې.
زموږ ټولنه چې د ثور انقلاب په بريا ليتوب او د هغه په پر مختګ سره ورځ په ورځ درڼايې لاره پرا نيزې، ښکاره ده چې زموږ د شعر او هنر، شاعر او هنرمند نړې د دغه ژوند بځښونکې انقلاب دارما نو نو او دانقلاب دلارې روښانه مثالونه دې. زموږ د ټولنې په اوسنيو شرايطو کې چې دبا دارې او ستاينې وخت او زمانه تيره ده او د رنځيدلې انسان دبريا ليتوبونو غږ او ددوې هڅنده کاروان دار تجاع او امپر ياليزم د توطيو او د سايسو سره سره دنوي ژوند د لوړو پړا وونو په لور د رومې زموږ شاعران ددغه پر مختلونکې کاروان غوره تر جمانان اود هغوې احساسات او عوا طف دنوي ژوندو پلوشو منعکس کوونکې دي. دهيواد د مسلحو قواوو په تيره بيا د رندوې نه ليکو سره د داسې شاعرانو پيوستون او د دوي درزمې او حماسې آنارو منځته روړل زموږ داو سنيو قهرمانو سر تيرو ، ساتنمنا نو افسرانو او نور ومنسو بينو د هڅولوله پاره مهمه ا نګيزه ده. ددوې رزمې او حماسې آثار کولاې شي تاودو مور چلونو ته لازيات شور او ځوږ و بځښې او هغه انقلابې مينې ته چې زموږ د زړه ورو او قهرمانو سر تيرو او افسرانو په وجود کې جريان لرې لا شور او قوت ورکړې.
د ((ډالۍ)) اثر هم د داسې آثارو له جملې څخه دې. موږ په داسې حال کې چې ددې شاعر اثر او احساس ستا يو دنورو ټولو هغو شاعرانو څخه چې د دوې قلمونه دانقلاب دارما نونو په دفاع کې قرار لرې، هيله من يو چې دانقلا بې رزم په ډګر کې زموږ د سر بازانو ساتنمنا نو او افسرانو غږ پورته او په خپلو آثارو کې د هغوې حماسې رهبرې کړې. مينه او درنښت

د ځاندوې د نشراتو اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　اروښاد اسحاق ننګیال

سباوون

مونږ له تیارو زړو نه راکاږو سباوون پسې ځو
وریځې په ستورو ولو لمره ستا لټون پسې ځو

د زړو ډیوې په لاس کې خیږ و آسماني څوکو ته
د شپول له دام نه د بندي سپوږمۍ خلاصون پسې ځو

مونږ عاشقان یو په غوټیو مین زړو نه لرو
د اغزو څوکو باندې خیرې زړه ګلګون پسې ځو

لیلا لیلا ناري وهو پسې صحرا لټو
مونږ د مجنون ملګري ګوري چې مجنون پسې ځو

وینو: رابلې شپې، مشال شپې، څراغو نه مو شپې
تکل مو کړی تورو شپو کې نوي یون پسې ځو

څو چې راټول یې نه کړو غونډ یې نه کړو یو یې نه کړو
مونږ د دې تیتو خورو خلکو پیوستون پسې ځو

ملګرو پاځې چې سرو نو سره لوبې پیل کړو
راځې راځې چې یو پاڅون او اوښتون پسې ځو

کابل ۱۲ـ۳ـ۱۲۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

د وینولار

ځلیږي هره خوا کې مو د وینو مشالونه
دا سره توغونه ګوري د شهیدو بیرغونه

دې سرو لارو ته ګوري چې په وینو مو وینځلي
منزل د ژوندانه ته مو ټا کلي نښانونه

د زړه وینې به ځښوخویو قدم به پرشانه ځو
د سر په زور به لارې جوړ وو په سماو غرونه

سرونو سره لوبو داورونو سین کې لامبو
د وینو په لار ځو چې ځو پوره کړو ارمانونه

لیلامو د مقصود لکه سپوږمۍ په هوا ځلي
وصال ته یې په بند بند ماتوو تور زنځیرونه

کاروان د انقلاب مو آسمانې ځوکو ته رسي
په هر قدم کې ږدو ورته دا خپل زلمې سرونه

داسیل دغضبو به د دښمن په خونه سم کړو
په اور یې سوځوي دغه سرکښه تندرونه

ملګرو زه مو جارشم هر قدم په نره اخلی
زمرو په شانته نیسې نوې نوې موچلونه

کابل ۸ـ ۶ ـ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مینه

زمـا مـيـنـه زمـا عـشـق زمـا وطـن دې
دا مـې ځـان دې دا مـې روح دې دا مـې تـن دې
خـو ژونـدې يـمـه وطـن وطـن بـه وايـم
دا مـې بـڼ دا مـې جـنـت دا مـې خـتـن دې
پـروا نـشـته كـه پـه سـرو ويـنو لاهـو شـم
هـر مـيـن د ويـنـو سـيـند كـې لامـبوزن دې
كـه مې سـترګـې د غـلـيـمـو ړنـدې نـه كـړې
راتـه تـوكـړې چـې بـې نـنـګـه او ډارن دې
زه د هـغـه پـلار نـيـكـه رښـتـيـني زوی يـم
چـې پـه ګـور كـې مـردانـه پـروت سـور كفن دې

لغمان ۸ـ۲ـ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

موږ ځارندویان

داوطن بــه جـــوړ کـړو لکه نـاوې د جهان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
ړنګه به دنیا کړو دغمو نـــو درنـــځونـــو
وراني به کړو ځلې دنادو د وذلتـــونـــو
لنډه به کړو لاره ددې منډو مـــزلـــونـــو
رسو به منزل ته دخپل هیلو ، امیـــدونـــو
کوږه ملا ترلـــې دي هـــدف ته یو روان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
موږ جنګي لښکرو دز یار ایستونکو داسـرو
موږه لار ښوونکې د سـر کشـوتـو پـــانو
موږه مخکښان د انـقلاب د قـــافـــلو
موږه خادمان د خپــلو لـــویـــو پرګنو
موږه ددې وطن د هسکو غرونو شنه زمریان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
هوډ مو وسپنیې دې، تندر یـزمـو ګـوزارونه
هیلې مـو سپیځلې، مقدسه مـوجنـــګونه
نه پریږدو تر مرګه مـوچلو نـــه سنګـرو نه
ایښې مو لاسو کې قرباني ته خپـــل ســرونه
جنګ سره موجنګ دې امن او سوله مو ارمان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

/ ۱ جدی / ۱۳۶۱

دپاڅون بهیر

دټوپان دراتلو زوږ دي

ګرندي سیلي چلیږي

توري وریځي لویي لويي

پټي پټي ویلي کیږي

*   *   *

په هر ګوټ کي لګیدلي

دپاڅون غرانده اور دي

خس خاشاک پکي سوزیږي

دادنوي ژوندون شور دي

*   *   *

د دي توري شپي سینه کي

دارمان ستوري پیدا دي

ژربه وځلي په بیره

دانو خیال نه دي رښتیا دي

*   *   *

د وطن غوږ کي چغار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

د تغير بدلون سندرې

دهيواد انسان ته ښيې

د قيام په څون خبرې

* * *

سو ر جکړې را اوتلې

په مستې مستې چليږې

ليرې ليرې به کړې دوړې

دا يې عزم دا پيمان دې

* * *

که څه شته مخکې سکرو تې

پکې ښورې سره اورونه

په ميړانه ورته دانګو

خير که وخورو خپل سرونه

* * *

موږ به داوراني ويجاړې

وچې دښتې وچې شاړې

په خپل سرو وينو اوبه کړو

که مو غوښې شي پرې غاړې

* * *

د (شهيد) دوينو سند کې

د خو نحورو کور ورانيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه سپيڅلې وينې

بې کساته نه پاتېږي

*　　*　　*

ستر سيلاب مو په شنها دې

رابهېږي مست سيندونه

تندر تندر غرمبهار کا

لړزوي ځمکې هسکونه

*　　*　　*

د ننګونو په لار نيسو

نوي نوي سنګرونه

د پاڅون بهير روان دې

غوارې نوې مور چلونه

بغلان

۱۳۵۷ / ۲ / ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انقلاب چيغه

تل به تور تم نه وي

ژر به رڼا شي

که شپه اوږده شي اوږده

بيا به سبا راشي

د تو پانو کاروان به

په ځغاسته بيا راشي

بيا په مستو ځپو

د ژوند ځپا راشي

جبر و ستم به نه وي

ښه به دنيا راشي

د انقلاب چيغه به

رښتيا رښتيا راشي

بغلان
۲ / ۱۲ / ۱۳۵۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلو بڼ

زړګې شو راته ویلی په ګریوان ورژیده
ککونه مې په مخ لکه باران ورژیده

جرس چې په غوغا د بیلتون او د هجران
د هیلو بڼ بې باده بې خزان ورژیده

ګوګل نه مروری شوی د سرو وینو غوټې
بلبل یې فریادی شو ګلستان ورژیده

شهیدی مې شوی خدا یه !د زلمی عمر اسری
د ژوند ستوری مې ورو ورو له آسمان ورژیده

ژړا مې که په ښکلو باندی نه کوی اثر
خو زما مړاو وسلګیو ته جهان ورژیده

اوس راشی لږ خو وپوښتی له حاله د ننګیال
چې خنګه یې په هیلو ګورستان ورژیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هوډ

کـه مې سر پـه بېخ کې غـوڅ شـي لـه تـنې نـــه
کـــه مې زړه پــه منګـول و وځـي لـه سـيــنې نـــه
کــه مـــې دواړه ســـترګــې ســر نـه رابــهــر شـــي
پـــه ګـــولــو کـــه مـــې ســوری ســوری ټـــتـــر شـــي
کـــه مـــې ژبـــه پـــه چـــاړو لـــــه حلقه پرې شي
کـــه مـــې سـری ویــنــې رګـــونــه را خـــوری شـــي
د وطـــن پـــه نـــنګ دا ټـــول پـــــه ځـــان مـنـــمــه
زه افـــغان یـــــمه خـــپــل هـــوډ پـــوره کـــومــه

* * *

پــت مـــیــړانــه راتـــه پـــاتـــې لـــه پـــلـــر وده
نـــنګ، هــمـت راتـــه مـــیـــراث د پـــلار نـــیکـو ده
زه د تــــورو د شـــــرنـــګـا پــــه ډګــــر لـــوی یــم
زه د ســـــترهــــسکو غـــــرو د څـــوکـــو زوی یــم
مـــا تـــــه مـــور د غـــیــرت درس راکـــړ شيدو کـې
روزل شـــوی یــم پـــه غـــیــرږ دتـــو پـا نـــو کـــی
زه تـــوپـــان یـــم ســــیــلاوونــه ویــښـــومــه
زه افـــغـــان یـــمه خـــپـل هـــوډ پـــوره کـــومـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دا وطن زما او زما د بچو کور دی
دا وطن مې د انا او بابا ګور دی
دا مې مینه دا مې وینه دا مې تن دی
دا وطن د هر افغان زړه او بدن دی
دا ټاټوبی د باد تورو جنګیالو دی
دا زانګو د غیرت منو پرګنو دی
زه به دا وطن په سرو وینو ساتمه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

دا وطن مې د ګوربتو زمرو ځاله
دا وطن په ټول جهان ورکوم چاله
د سیلاب خوړونو خاوره ده سپیڅلې
کارنامې یې په جهان برېښنې ویاړلی
د غیرت غرږیی جګ شوی تر معراجه
هر غلیم یې دی په خاوره کې تاراجه
زه یې پټ ځینی خپل سر قربانومه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

سپینکې مخ

نه پوهیږم دا دي مخ دي که آفتاب
چې مین زړونه چوي لکه حباب
سپین رخسار دې هسې نور شیندې په ګلو
چې لاله ورځینې اخلې آب و تاب
د له ښکلي سپینکي مخ ځيني کړې شرم
چې په شپه کې ځان ظاهر کاندې مهتاب
چې نظر دې د ګلبڼ په ګلو پریوځې یوځې
مخ په پاڼو پټول کا ګل ګلاب
ستا د سرو لبو نشه چې مالیدلې
اوس په ما کله تاثیر کړي خم شراب
زاهدان د زمانې به زهد هیر کړي
که ښکاره نازک صورت کړې له حجاب
مړاوي مړاوي راته مه ګوره ویریږم
چې مې نه کړې د ښو په سیخ کباب
زه دې خاورې د قدم په سترګو موښم
ته مې وژنې په چاړو لکه قصاب
زه دې جار شم درنه وګرځم زر واري
لږ مې ساته نور د هجر له عذاب

کابل

۱۳۶۲ / ۱ / ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمې حسن

دا مې زړه دې که په اور سوې کباب

نه پوهیږم یا سپر غې دي یا حباب

چې لمبې مې د ګوګل له څوکو خیږي

داغذاب د محبت دي که ثواب

په مستې یې عقل نه بهر کړم

ټنګوي زما د سوي زړه رباب

له خماره مې په وینو نه مړیږي

په مزه مزه یې څښې لکه شراب

په ملا لو خمارو سترګو مې وژنې

سر تر پایه یم له ویرې ضطراب

د زلمي حسن له ما صدقه غواړي

قتلوي مې په بڼو لکه قصاب

نور به نوم د محبت په خوله وانه خلم

که (ننګیال) ووت له دې غمه کامیاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروښاد اسحاق ننګیال

دجنو لاره

((هرګز به توبه نه کړم)) لــه شــرابــو شـرابـې یم
ســـاقـې جـامــو نه راکه چې خراب او خمـارې یم

زاهـــد دي تسبیحات که د جنـــت پــه تــمه تــمه
له مـــا ســـره یـــې څـــه دې زه په خپله دوزخې یم

پروا د کبــاب مـــکړه د تـــاکــونــو زوښې راکه
دزړه غـــوښـــې بـــه خورمه هم کباب هم کبابې یم

داعقـــل رانـــه واخــــله خـــدای له پاره مې فروشه
د مینــــې سمنـــــدر کــــې یاغې شوي توپانې یم

کعبـــه مــــــې میکده ده زما له نورو سره څه دی
دا څـــکه لــــه ازل نــــه دې کعبه کې زندانې یم

(ننګیال) درنـــه ځمـــه د جنون پـــه لـــویه لاره
لـــه ټـــولـــو سترګـــو لیرې یو اغزې بیابانې یم

کابل

۱۳۶۲ / ۷ / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بزګر خونه

په نړېدو شول زاړه قصرونه
په رپېدو شول سره بیرغونه
د دنګو دنګو بنګولو په څوکو
په لګېدو شول غلي او رونه
ځواني څپې شوې په منډو منډو
په ویښېدو شول ویده بادونه
هتکړې ماتې، زولنې ماتې
لیرې شول زموږ له خولې مهرونه
اباسین مست شو هندوکش ناڅې
په غورېدو شول پټ تندرونه
هیلې تازه شوې بیا راټوکېږي
سینو کې شور کا ځپلي زړونه
نورې شوې ورانې دوینو لارې
سپینه رڼا شوه د بزګر خونه
لنډ کړل له بیخه غضب د خلکو
ناولې چارې خونې لاسونه
بیا راژوندې شوې د غیرت چیغې
داد عمرو نو چوپ فریادونه
ملګېو وايې په چیغو چیغو
تل دې ژوندي وي انقلابونه

پلخمرې
۱۳۵۷/۲/۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشپه سبا شوه

دآسمان ستورو تورو شپو کې ستر ګکونه وهل

سپینې رڼا ته یې مطربو ربابونه وهل

بلبل دپاو او ښاخونو سره

بورا نازکو سرو مخونو سره

نسیم دګلو له عطرونو سره

زما په زړه یې ویده اور دعاشقې ویښاوه

لمبې خورې شوې

ساقي په لاس کې راته جام دمیو ناب ښوراوه

آشنا په خولې کې راته سرو

شونډو شراب زبیښاوه

زه دنشو خوږو خیالونو سره

دخوږې مینې مکیزونو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

دیار په غېږ کې دخوبونو سره

دا دمستیو په تالو کې زنګېدم زنګېدم

دوصال شپه وه

دا له مستیه زما غېږ کې ښوریده ښوریده

زه له خوښیه ددې غېږ کې تخنیدم تخنیدم

زه یې له تنکو تنکو لبانو سره

زه یې دزلفو له مارانو سره

زه یې خمارو سرو چشمانو سره

په پټه پټه غلې شانته لوبیدم ، لوبیدم

خو شپه سبا شوه !!

کابل

۱۳۶۰ / ۷ / ۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروا نشته

که هر څـــه په درد او غم کې تار په تار یم
هسې نه چې ستـا له مینـــې تو به ګار یم
په باران د کاڼي کرښـــه نـــه ورانیـــږي
زه د کاڼـــي کرښـــه هســـې استوار یم
اوره اوره د یـــار غـــمه پـــه مـــا اوره
وراتـــلو تـــه دې شپـــې ورځې انتظار یم
کوکې کوکې ډار او تـرس له سوزه نه کړم
سوځه سوځه ما پـه اور سـوځه تیـار یـم
د تیرو سترګو خنجر که مې پـــه زړه کـــړې
څو ژوندی یـم ستـا د لطف به منت بار یـم
پـــروا نشـــته کـــه وفـــا نه کړې جفا کړه
خـــو همـــدومـــره راته وایه زه دې یار یم

بغلان

۱۳۵۶ / ۹ / ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه پاڅه

وطنه پاڅه ، ژرشه ویښیږه
ارمان ته رسي ، سره امیدونه
بیا دې ګلشن ته، نسیم راوړي
سره غوړېدلي ، تنکي ګلونه

***

ولس ویښ شوې ، خلک ویښ شوي
سره یو شوي ، خواره کامونه
لښکر لښکر شوې ،دزمرو ډلې
دتورو بریښ دی ،دننګ سازونه

***

وطنه ګوره ، خپلو بچو ته
دې ننګیالو ، پیغلو زلمو ته
ګوره چې لامبي ، دځان په وینو
ګوره چې دانګي ، داور څپو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

وطنه ګوره ، ستر ګې رڼې کړه

زلزاې ښوري ، سکوت ماتیږي

هتکړې څه شوې، زولنې څه شوې

اوس د حاکمو ، پښو کې شرنګیږي

***

ځمکه تاوده و لمر نوراني شو

تندري قهر ، مو تو پاني شو

غضب مو وسول، دعیش قصرونه

تور زندانو نه ، تور ګودالو نه

***

وطنه ګوره ، څه شور او زوږ دی

چې رانړیږي ، دستم بارې

ظلم برباد شو ، ظالم برباد شو

له زړو یې ځا ځي ، دوینو دارې

***

وطنه ګوره ، ستا په لمن کې

غوټۍ غوړیږي، ځانګې نڅیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستـــا پـــه دروکې، ستا په رغوکې
دنيکـــمرغـــيو ، ډيـــوې بلـــيږي

***

زه ترې لوګې شم ، ترې سپيلنې شـــم
ستا له اتلـــو ، باتـــور بچـــيانـــو
زه ترې قربان شم ، زه ترې قربان شـــم
ستا له شهيدو ستـــا له غـــازيانـو

***

پريږده چې ټينګ شي ، زموږ په وينـو
ستا مورچلونه ، ستا سنـــګرونـــه
پـــريـــږده چې ځلي ، ستا په هواکـې
دننـــګ تـــوغـــونه ، سره بيرغونه

کابل

۱۷ / ۴ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې غوټې

چې مې دې شونډو کې دناز خوږه خندا وليده

مامې ژوندون سره قسم دی چې سودا وليده

خوږې موسکا سره چې تا ويش دغمو کولو

اوس مې په زړه کې دخپل غم برخه رښتيا وليده

تا چې شراب دسرکو شونډو بې بها راکول

نن مې په شونډو علامه دزهرو بيا وليده

دزړه په وينو مې دمينې غوټۍ وغوړيده

نن مې هاغه غوټۍ په باغ کې دبل چا وليده

هغه مهرو چې ترقيامته مې دځان ګڼله

اوس مې دبل سره ترخنګه په نڅا وليده

لغمان

۱۳۵۲ ۱۱ / ۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې سرود

دوطن دهسکو غرونو

په دا جګو جګو څوکو

دپامير هندوکش سرکې

دآمو هلمند په تل کې

بيا دلمر وړانګې ځليږي

تورې وريځې ويلې کيږي

***

دهلمند سيند په شنا دی

ستر موجونه يې نخيږي

ځي کوکچه په غورځو پرځو

له مستيه غړمبهار کا

ابا سين کې شور اوزوږ دی

له خوښې ځنې ګډيږي

***

ديوه نوي سرود سازدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې غړېدلي په فضا کې

ګوټ په ګوټ سیمه په سیمه

دآسمان جرقو بریښنا کې

ورکې زیرې ولسو ته

دسبا څرېکې شوې شپو ته

و دې خوارو پرګنو ته

***

مړاوي زړونه راغوړېږي

په سینو دزړو ځوانو

دلو ګرو ، کسب ګرو

په ګوګل دکارګرانو

دې خورو ورو کامونو

خوار ځپلو اولسونو

ځان له خاورو رابهر کړو

کونډو رنډو یتیمانو

***

ستر جکړ را الو تلې

په مستې مستې چلیږي

ددې خاورې په فضا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

په دې زړه دا يشيا کې

مړاوې هيلې را ټو کيږي

ولولې مو راويښيږي

تلوسې مو هو سيږي

بيا يوه نوې ساه خپره شوه

تش کالبوت دا ريانا کې

***

د تاريخ وياړ جنې پاڼې

غورځنګونه ، پر تمونه

پت ميړانه د سوبمنو

توره ډال دغيرتمنو

کارنامې د شهيدانو

دغازيانو نيکه ګانو

بيا له سر ځينې تاند يږي

تير يادونه ژوندي کيږي

کابل

۲۶ / ۶ / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهید شاعر (۱)

د استبــــداد پــــه ســــرو اورو کــې کړېدلې شاعر

د پرګنو او د ولس غمــــو خوړلــــې شــــاعــــر

د ادزیــــار کښــــو بې وزلانو ، کونډو رنډو میــــن

دارنځیــــدلې، زوریــــدلې، دردیــــدلې شاعــــر

***

ده په ټول ژوند کې رټل شوي انسانان ستــایــــلي

ده د ولس ښادي خوښیو کې مدام خنــــدلــــي

داو د خلکو چــو پړي او پــــاړکیــــوال ستــایوال

ده په ژړا ماتــم د خـلکو هــــر زمـــان ژړلــــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادرزمـــونـــو پیـــکارونو سرو اورونو اتل

داد وطـــن او انقـــلاب پـه مینه مست قهرمان

دادمـــرام او ارمـــانـــونـــو داوږدي لاري مل

داددي خلکو درنځـــونو او دردو تر جـــمـــان

***

داد ملګرو شهـــیدانو پـــه لار تلـــلي شـــهیـــد

دا په خپل سرو وینولت پـت او لمبیدلي شهیـد

دادهمرزمو همسنګرو قربـان شـوي « سنـــګر»

دادوطن خلکو « محبوب » ستر او ویاړلي شهید

کابل ۱۳۶۰

(۱) محبوب سنګر ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشونډو صراحي

اشنایه نن دې ماته څه راوړي دي که نه؟
دمیو په بازار دې څه ساتلي دي که نه

له ډیرو بې صبریو مې دسترګو کسي سوځي
ته ګوره چې له هجره مې ژړلي دي که نه

دزړه خونه مې وسپړه داغونه پکې شماره
تنها کې پکې ګوره چې چاودلي دي که نه

پرې مې ږده دشونډو صراحي تر سرکو څوکو
چې مې ورنه په غلاکې چا رودلي دي که نه

دسترګو په کاسو کې دې عجیبه ترشي وینم
رقیب خو دې غوړو کې څه ویلي دي که نه ؟

بغلان ۹ / ۶ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبو سو خیراتونه

یار راسره مل شو دنیشو په جنتونو کې
داځه جادو پروت دی د ساقي ډکو جامونو کې
رایې کړلې شونډې نذرانه کې دزلمي حسن
شونډې مې مرې شوې دبوسو په خیراتونو کې
ترمې ترمې اوښکې مې له ستر ګو مرغلرې شوې
زیرې دوفا کوي آشنا په سترګکونو کې
نا څم له مستیه دهوا یاغي مرغه شومه
ګرځم یې دزلفو دباغچو په سرو ګلونو کې
مخ ته یې پتنګ شومه دلبو یې بورا یمه
کاشکې چې لمبه شمه ددوا ړو په اورونو کې
ډوب شوم له مستیه دځواني په هوسونو کې
اوړم ګناهونو کې را اوړم ګناهونو کې

بادغیس ۱۳ / ۹ / ۱۳۵۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمینې غم

چې مې زړه کې راپیدا دمینې غم شو
سپېلنې شو لوغړن قــلم قــلم شــو
محبت یې زه په هسې رنځ اختـه کــړم
چې علاج ته مې طبیب له عقله کم شو
مینه اور دی په دې اور یم ستې شـوې
هر سپرغۍ یې کله تیغ او کله بم شــو
دمردکو په ډلیو کې ژونــدون کــړم
چې مین مې زړه په سترګو دصنم شــو
په نظر کې له ورایـه جــادو نغـــښتې
سحـــر طلسم یـــې په ما رقم رقم شو
ســاده دل وم لــه انجــامه خبر نه وم
اوس ارباب راته دظلــم او ستــم شو
ما یـــې مینــه رښتیـــانې رښتیا ګڼله
دریغه ، دریغه چې ګوهر راته شبنم شو

لغمان ۳۰ / ۱۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږده مزلونه

سوځمه داور په لمبو سوځمه

هرې خواته ګورم انګارونه دي

زړه کې مې دغم او اندېښنو ځپې

پښو کې مې چار پیره زنځیرونه دي

نه پوهېږم دا لاره به څومره وي

څومره چې پرې ځم اوږده مزلونه دي

نه خېږي فریاد مې له خولې نه خېژي

ایښې یې په خولې راته مهرونه دي

نه نه... دا هراس مې ویروی نه شي

مخ ته مې نژدې انقلابونه دي

کابل ۲۱ /حوت / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلې راشه

بېــلــه تـــا مـــې دزړه صبرو قــرار نه شي
ګلـــې راشـــه چـــې مې اوږد انتظار نه شي

زه بـــه لاره پـــه بـڼـــو درتـــه جـارو کـړم
چې نازک خـاطر دې چیـــرې آزار نـــه شـــي

مادهجـــر پـــه اور مـــه سیځـــه ظالـــمې
داتنکې حسن دې ګوره خـــونکار نـــه شـــي

زړه مـــې ستـــا دمیـــنې ډکـــه خـــزانه ده
ستا په شوخو کتو پام چې انـــګار نه شـــي

رنـګه بنګه مې په غیـــرو کـــې راخـــوره شو
نـــور مـــې ویـــره لـــه رقیب او اغیار نه شي

بـاده پـــام کـــوه چـــې ورو ورو ،راچلیـــږه
تـــورې زلـــفې یـــې په مخ شب وتار نه شي

کوم قد غن به یې (ننګیال) له مینې تم کړي
څو منصور غوندې په دار او سنګسار نه شي

کابل ۱۵ / ۱ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاهيرومه

بیا مې په زړه کې غمونه ګډ شول

بیامې له سترګو اوښکې څڅېږي

بیامې دعقل ستنه کږه شوه

جنون له ورایه راته مستیږي

بیمې مغزو کې لیونې شور دی

هیلې مې مړاوې مړاوې رژیږي

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نوردرنه ځمه

تاهیرومه

***

ماوی چې ته به مې دزړه کور شې

ماوی چې ژوند ته به مې رڼاشې

ماوی چې سترګې به مې رڼا شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

زخمي زړګي ته به مې دوا شي

ماوی چې مړ به راځنې اور کړي

خواته به راشي تل به زما شي

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نور درنه ځمه

تاهیرومه

***

دعشق په لار کې دې آیته کړم

تا په سینه کې داغونه راکړل

تا په څو نرمو ، خوږو خبرو

دمیو جام کې زهرونه راکړل

تاراته چل کې له سورکو شونډو

ماته په خوله کې اورونه راکړل

ای زما مینې، لیونۍ مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

نور درنه ځمه

تاهیرومه

***

مینې ما پریږده چې درنه ځمه

خیر که سوځیږم خیر که ویلیږم

یوداغ دې شته دی زما په زړه کې

زه به تر مرګه پې مشغولیږم

پریږده چې خیال کې له تانه لرې

ستا له یادونو سره لوبیږم

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نور درنه ځمه

تاهیرومه

بدخشان ۲۵ / ۹/ ۱۳۶۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري تنده

ساقـــي پیمانه واخـــله نو خمـونه تشوم
رګ رګ کـــې مې دمیـــو دریابـــونه بهوم
له ســوزه دخمـــار او دســـاړه عقـل دلاسه
دزړه پـــه نغـــري بانـــدې اورونـــه بـلوم
پـــروا دزاهـــد مـــه کړه ساقي ژرشه راکوه یې
دوزخ راتـــه راښیـــه جنـــتونـــه نـــړوم
احتیاط چې کوم یو مټ له دې قطاره خیانت نه شي
که یو څاڅکې ترې کـــم شي قیامتونه ویښـــوم
زمـــا خمـــاري تنـــده دځـــو ورځـــو تنده نه ده
ددی تنـــدې لـــه زوره ډیـــر دردونـــه تیروم
یوداغ نه دی په زړه کې چې یې څو پیالـــې دوا شي
خمـــونـــه تشـــوم پـــرې پـــرهارونه رغـوم

کابل ۹ / ۱۱ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګونده

یه زما زما سپیڅلیه ګونده
زما ننګ زما ناموســــه
ته مې پت ته مې عــزت يې
ته شرف تــه مـــې ایمـــان

تا دځـــان پـــه وینو ساتم
سرښندل زمـــا نـــاره ده
کاشکې ومرم ستا له پاره
څو پوره مې شي ارمــــان

دامې عزم دامې هوډ دی
دامې دنده دامې پریکړه
دژغورن پـــه لار دې ځمه
دامې لـــوړه دا پیمـــان

ستا په عشـــق او مینه پایم
تابه وایم تـــا به ســـتا یم
ستا په پت کې زما پت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

ستا په شان کې زما شان

زړه مې خوځي ستا لپاره
سر به ښندم ستا لپاره
شهيدان به دې ګټمه
که مې ځای شي ګورستان

ستا درنه غيره کې لوی شوم
تا دژوند درسونه راکړل
تا عاقل کړم تا اګاه کړم
يې له موره راته ګران

زه دتا په نامه وياړم
زه پتنګ ته مې ډيوه يې
پريږده پريږده چې مې ژوند کړم
ستا له مينې نه قربان

ما منلي ستا په عشق کې
درد او مرګ په دواړو سترګو
که ايرې شم ستا لپاره
دا به هم ګڼم ارزان

کابل ۱۱ / جدي / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې سوز

لکه ماته چې د مینې سـوز رسیږي
هسې کله په اور شمعې ویـلې کیـږي

هر سپرغۍ داور زما دزړګي کـورشو
هډ هډو کې راته سیـځې ایـره کیـږي

ربه چاته ګریوان څیـــرې کړم وژاړم
چې مې یار راته دبـل په خوله لمسیږي

که هر څو مره بار دخاورو په سر باد کړم
خو فریاد مې د چـــا غوږ ته نه رسیږي

هیڅ اثر مې دژړا وربـــانـدې نه کا
مسخرې کوي په اوښکو مې خـند یږي

که هر څه نصیحتونه زړه ته وکـــــړم
لیونۍ شي دماښوم په څیـر ژړیـږي

مینه نه ده خوشې خوشې غـولول دي
نن زما سبـــا دبل غیږ کې نڅیـــږي

نه پوهیږم ددې عـشق انجام به څه وي
دا اوږده لاره بـــه څـــو راتـــه لنډ یږي

کابل ۱۶ / ۹ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

څه ښه شپه وه

څــه ښه شپه وه می خوړل وو خندیدل وو

څـــه ښـــه شپه وه نخـــیدل وو ګډیدل وو

څـــه ښـــه شپـــه وه درندانو پا چاهي وه

څـــه ښـــه شپـــه وه دخمونو تشیدل وو

***

څه ښـــه شپـــه دګلرخـــو ځـــلیدل وو

څه ښه شپه وه دسرو شونډو زبیښول وو

څه ښه شپه وه دجامـــونو شراو شور وو

څه ښه شپه وه ښکـــلول وو تخنـــول وو

***

څه ښـــه شپـــه وه راته پیغـــلې ګډیدلې

څه ښه شپه وه تـــوری زلفـــې ښـــوریدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ښه شپه وه څومره مست وم څه بې خوده

څه ښه شپه وه څه پايزيبـــې شرنګيدلـــې

***

څه ښـــه شپـــه وه درنـــدانو ليونتوب ؤ

څــه ښــه شپــه وه دمستانو بد مستوب ؤ

څه ښه شپه وه څه بـــازارؤ، دعيشـــونـــو

څه ښه شپه وه بې هوښي کې هوښيار توب ؤ

***

څــه ښــه شپه وه څــه تارونه غږيــدلو

څه ښه شپه وه ويده زړونه ويښيــدلو

څه ښه شپه وه بې غمي وه ، آرامي وه

څه ښه شپه وه يار مې غيږ کې لوبيدلو

***

څه شيبې وې څــه يادونه څه بزمــونه

څه شپې وې څه ګډاوې څه ســازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شیبې وې څه دیار مینه خوږه وه

څه شیبې وې څه یې غیږه کې خوبونه

***

داویده وه ما یې زلفې لوبولې

داویده وه ما یې سرې شونډې رودلې

داویده وه دحیا لمن کې پټه

داویده وه دحیا لمن کې پټه

***

ربه څه شو ! اوس زما جهان دمینې

ربه څه شو ! دازما ارمان دمینې

ربه څه شوه دازما لیونۍ څه شوه

ولې راغی بیا په ما خزان دمینې

کابل ۱۳ / ۵ / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غولیدلو هیواد والو ته

یه وطوانوالو ، یه هیــوادوالــو

یه لرې لرې ، یه پــردیســانــو

یه غــولیدلــو دوطن خــلکو

یه دبل کــورکې ، مساپــرانــو

***

یــه شـــمله ورو ، یــه ږیـــرورو

شمله مو څه شوه ، همت مو څه شو

ولې سوداشوې ، دبل په لمخـــه

برم مو څه شو ، غیرت مو څه شــو

***

اوس راته رسي ، دغرو له ها خوا

ستاسو له پښو نه دزولنو شور

په سترګو وینم ، په غوږو اورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو لاسونه، داتکړو شور

***

«اوس دبادونو مستـــو څپو کې
ماته رارســي ساســو غوړونه»
ګورم چې لــوړ شول دآسمان زړه ته
دتاسو چیغې ، کړیکې آهـــونـــه

***

ګورم چې څنګه ددام مرغۍ شوې
دښکاري لاس کې به حلالیـــږي
ستاسو پټ وینم چې درنه تښتي
په دې ډاریږم چې رسوا کیـــږي

***

یـــه وریـــو تـــږیو لـــوڅو لغړو
یه دعمرونـــو رنـــځـــو وهـــلو
یه دردیدلو ، یه کـــړیـــدلـــو
خـــوړمنو خلکو غمـــو خوړلو

***

دا څومره ننګ دی دا څومره شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې افغانان دې له وطن تښتـــي

دا به نو کوم يو عقـــل قبـــول کا

چې بلبلان دې له ګلشن تښتـــي

***

دا وطن ستا وو ، دا وطـــن ستـــا دی

دا وطـــن پـــاتې لـــه پلار نيکونو

دا مـــو ګټلې دا مـــــو ســـا تـــــلـې

دځان په غوښـــو دزړه پـــه وينـــو

***

را شی پـــه مينه دوطـــن غيـــرت ته

دوطن ستـــرګې درتـــه کـــږې دي

اوس مو په خاوره سباوون ښوري

دانقلاب پرې سپيدې خـــورې دي

۱۴ / دلو ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیني ځنکندن

ځو مره سخت ساعت دی دغم کاڼي را اوریـــږي
دریغه ، دریغه ، دریغه چې اشنا رانه بـیلیـــږي

ما خـو دژونـــد ځړیـــکه داشنا مخ کې لیـــدله
پوه شو مــــه چې اوس مې دژوندون پاڼه رژیږي

فکر او عقـــل واړه رانــــه لاړل او یاغـــي شول
بـــاد دلیـــونتوب راته پـــه سر او مخ لګیږي

مینه مې په زړه کې په سلګو شوه ځنــکدن کړي
کاڼي بو ټـــي ګوره چې زما پـــه حـــال ژړیـــږي

مــــرګه رارسیـــږه خـــدای له پـــاره مه تمیږه
دابه څه ژوندون وي چـــې بـــې یاره به تیریـــږي

ډوب شو مه «ننګیاله» نور په شرم او پیغورکې
هر څه ته چې ګورم ورنه سترګې مـــې شرمیـــږي

بادغیس ۲۴ / ۷ / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابه مې سزاوي

ننه په زړګي کې مې لمبې لګي

مستۍ لیونۍ دغم څپې لګي

شورکوي په زړه کې مې غوغا کوي

سازکوي ، اوازکوي نڅا کوي

اوس لیونۍ کېږم

خدای چې مروره رانه مینه شوه

اوس مې نو خوراک دزړګي وینه شوه

څه وکړم ګریوان چاته پاره کړمه

چاته دازخمي زړګې ښکاره کړمه

وه ژاړمه چاوته ناره کړمه

اه مې هیڅ څوک نه اوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیـــر دی دیار عشق کې سودايي ښه یم

ورک لــه کور اوکلي سودايي ښه یــم

پریـــږده لادغم پـــه اور کباب شـــمـــه

وســـوځم لمبـــه شمـــه خو ناب شمـــه

ومـــرمه زړه چـــاودي شم حباب شمـــه

دابـــه مـــې ســـزاوي

کابل ۴/دلو / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ

بیا د مطرب په نوا مسته ده نڅېږي نجلۍ

پای زیبه مه یې شرنګوه چې رسوا کېږي نجلۍ

مېګونې شونډې یې خمار دمې خورو ما توي

مسکې شي وخاندي غوټې غوندې غوړېږي نجلۍ

ځلین رخسار یې د آسمان زیب او برېښنا شر موي

سپوږمیه بریوزه چې رڼا ته دې خندېږي نجلۍ

بیا د نرګس او لاله رنګ مړاوی زیبښلې ښکارې

ځکه په لښتو یې شوخې کوې لوبېږي نجلۍ

زړګیه غلې شه آواز د ټو پومه وباسه

بیا به په منډو شي حیاور ځي شرمېږي نجلۍ

بغلان

۱۳۵۵ / ۱۲ / ۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مغان خرابات

بیـــا څــه شـور ده څه غوغا ده د مغان په خرابات کې

څــه د عشــق نغمې غـرېږي د مطربو پــه رباب کــې

څــه کــړ نګار دي د جامونو څــه بازار دي د مستیــو

څه خـــوږې نشـې پـرتې دي د ساقي په میــو ناب کې

بـــې هوښـې دي بیخـــو دی دي جهـــان د بې غمیــو

غم اندوه لره ځاې نشتــه د رندا نو په کــتاب کـــــې

اې زاهده ای نا صـحه ما ته وعظ نصیحت مـــه کـــړه

هسې خوند چې دلته شته دی نه مسجد او نه محراب کې

ساقي راکړه پیالې راکـــــړه راکـــوه یې را کوه یـــــې

څو چې ډوب شمه لاهو شم داد سرو میو دریـــاب کــې

دا مې کور کړه د خوښیو میخانه زما مســـکن کـــړه

څو ژوندې یم پکې پایم د نشو سیل او سیـــلاب کــې

لغمان

۳۰ / ۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ	اروښاد اسحاق ننګیال

د پښتو خبره

آشنا یه ګوره خــوا ته دې په غلا راغلې یم

دیدن ته دې په پټه پټــه بیا راغلــې یــم

له و همه د چو غلو له هراس د رقیــبـانــو

ترخنګ دې په الله او بسم الله راغــلې یــم

نن بیا د تنکې حسن غو ړېدلو بــاغیچو تــه

بلبل غوندې په چیغو پــه ژړا راغلــې یـــم

په یاد د آدمخورو ، لیونو ، مخمو رو ستــرګو

مجنون غوندې له دښتو او سارا راغلــې یــم

یو جام د میو راکه له سورکو میګو نو شونــډو

په ډېرې بې صبرۍ او وار خطا راغلــې یـــم

د خدای له پاره نور را تــه د تلــو خبرې مه کړه

داو ښکو له جرګو له جرګو سره همرا راغلې یم

رټــل د عـــاشقـــانــو د پښتــو خبره نه ده

ننګیـــال درتــه پــه عــذرو په دعا راغلې یم

کابل

۱۳۵۴ / دلو / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي

وخوړمه خدايږو داغمجنـــې زمـــانې ســـاقي
راوړه راته راوړه دمستيو پيمـــانې ساقـــي

وبـــه چو له غـــمه اشنـــا ځګي ځګي ژړكوه
ډكې كړه په بيړه له شرابو نه پيـــالۍ ساقـــي

ستـــادې دشـــرابو په پاكې او تقـــدس قسم
مكړه راته مكړه دومره دومره بهـــانې ســـاقي

عقل رانه واخله دجنـــــون لارې راوښيـــه
ومې سوځه زړه كې دغمـــونو خزانې ساقـــي

نور به توبې نه كړم كاشكې داتوبه مې ماته كړې
كوربه ميكده كړم راكړه ځاى په ميخانۍ سافي

داسوال مې قبول كړه نور دزهد په لار نه ځمـــه
خوښ په خرابات يم مناجات نه مې توبې ساقـــي

۱۳۵۳ كال / لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبهار شپه

دبهـــار رنګينـــه شپـــه واى

زه اوتـــه ســـره هـــمـــرا واى

دمطـــربـــو تـــرانـــې واى

ورتـــه دواړه پـــه نڅـــاواى

***

کنـــډولـــۍ واى دشـــرابو

شنـــۍ پيـــالې مو کړنګولاى

بلـــبـــلان پـــه چغيـــدو واى

دګلـــزار پـــه تمـــاشـــاواى

***

داوبـــو پـــه شـــرشـــرو کې

ګـــډيـــدلاى لمبـــيـــدلاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅوک نه وای هيڅوک نه وای

پـه قــهقـا وای پـه خنـدا وای

***

پـه شنـــو بو ټـــو غزيـدلای

شبنـــم ورو ورو اوريـــدلای

شپـــه لا هــم پســـې اوږده وای

نه ربـــا وای نـــه سبـــا وای

***

ستا دزلفو سيـــوري لاندې

پـه خوږو خوبو ويـــده وای

تا پـــه مينـــه نـازولـــی

نه اندوه نه واويـــلا وای

۱۳۵۳ کال لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن ډیوې

زړه مـــې دتـــا پـه دیـدنو موړ نه شو

باغ پـه دا ډیرو پسرلو مـــوړ نـــه شو

څو یـــې راپـــورته کړل داور جامونه

ساقي پـه ډکو پیمانو مـــوړ نه شـــو

ستـــا دښـــکلا پـه اور سیځلې میـــن

لکـــه پتنګ پـه سوځیدو موړ نه شـــو

زړه مـــې شبنم غوندې دګل پـه څـولۍ

ستـــا پـه سینه پـه وید یدو موړ نه دی

لـــېـرانـــېدې که دسرو شـــونډو غوټۍ

وږی خـــاطـــر مې پـه بو سو موړ نه شو

دګلـــو غیـــږ کې زبیښل شوې بورا

دســـره ګلاب پـه اننګو موړ نه شـــو

لـــېـراتـــه بلـــې کـــړه دحســـن ډیـــوې

«ننګیال» یې اور کې پـه سوځو موړ نه شو

کابل ۱۳۵۹/۸/۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ اروښاد اسحاق ننګيال

دمينې لار

داجمل خټک د دې غزل په اقتفا

که په متقل لاره تيرېږې په مقتـــل ورځـــو

داځل جـــانان پســـې ملګرو تر منزل ورځـو

ورځو ورځو ديار در شل ته پــــه برغل ورځـو

موږ يې ديدن پسې دوينو په بـــدل ورځـــو

پرېږده چې خوځې هره خواکې داجــل وزرونه

مونږه سر تيري يو په خواکې د اجــل ورځـــو

څو چې له ورايه يې د حسن ډيوې بلې نه شــي

تر هغو پورې به دزړونو په مشعــل ورځـــو

خير که په دغه لار کې ټول له پښو وغورځيږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ — اروښاد اسحاق ننګیال

دزړه په سر باندې دمينې په تکـــل ورځــــو

دمغرور حسن د مغرور جمال لیده پـــه تـــمه

دآد مخـــوروخوني سترګو په مور چل ورځـو

که یې د زلفو تروږمې وي د تلو لاره نــــه وي

موږ یې د ټیک درښا یې په جل او بل ورځــــو

چې یې د شونډو دګر مې په تصور مستیـــږو

که مو په سترګورابنکاره شي په متقل ورځـو

کابل

۱۳۶۲ / دلو / ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه

ربه څومره نا قرار دی زما زړه
د چا غم کې ګرفتار دې زما زړه

نه پوهيږم چا په کوم تقصير نيولې
چې لايق يې د سنګسار دې زما زړه

دا به څوک وي چې د غم پيټې راليږي
چې هر دم ورنه آزار دې زما زړه

داد چا په سينه ناست ښکاري بازان دې
چې زخمي يې په منقار دې زما زړه

زما خدايه دا خوني سترګې د چا دي
چې ګولو کې يې حصار دې زما زړه

داد کومې دلربا شونډو اور دې
چې ستې يې په انګار دې زما زړه

نه پوهيږم دانا دو دي په ما څوک کړي
چې هميش تري نا زار زار دې زما زړه

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

د بهار وږمه

د بهار وږمه چلیږي ګډ وي څانګې ښاخــونــــه
زړه ځمګه ځوانه شوې ښکلوي ګلو مخـــونــــه
د بهار مستو شیبو کې په دې ښکلیو باغیچو کې
مطربان سره ټول شوي غــږوي دزړو تـــارونــه
د خمار په وینو لژند جادوګر ماښام مســت شوې
دافق په شونډو خښ دي تخنوي دستورو زړونــه
دسکروټو جام په لاس کې ساقې اور سره لوبیږي
تشوي داور خمو نه هیر وي پې خپـل غمـــونــه
یو بازار دې د مستیـــو یو جـــهان د بیـخودیـو
د هـــر بـــوټې له شـا خیږي د پیغلو ټو آوا زونه
مادلې دلــې راوړي ســـره ګلـــونه د لالــه وو
ښکلـــو مـــه یـــې پـــه پاټو د شهیدو مزارونه

کابل

۲۸ / ۱۲ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارې دود

د حمید مومند ددې غزل په اقتفا:

یار راځینې لاړه پسې نه مرم ژوندې پایم

تو زما په مینه چې لا پایم بــې وفا یــم

یار مـــې مساپــر شو زه لا پــایــم پــه دنیــا

((تو زما په مینه)) زمـا پــه عشــق او پــه وفا

نه مې ځان حلال کړ نه مې وسو ځـاو په اوکـــې

نه پـــه ژړا ســر شـــوم نـه مې هیره کړه خــنـدا

نه مې ورته پل د هر قدم په سترګو ښـــکل کــړ

نه یې شــوم ملـــګرې د سفــر او نـــه هـمــرا

نـــه مـــې ســـر له کاڼـو سره وجنـګاوه په زوره

نه مـــې ځـــان لاهو کړ په کوم سیند او پـــه دریا

دا بـــې حسه زړه مې څه له کاڼو شـــګو جوړ دې

نه په چیغو سر شـــو نـــه پـــرې وشـــوه څه بلا

دود دیارې دا و چـــې لـــه غمـــه لیـــونې وای

نه له غمه مړ شوم نـه ملنګ کچکـــول تر شـــا

زما په شان بې پته محبت کې مونـــده نـــه شي

نشته عـــاشقې کـــې مـــا رسوا غوندې رسوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

درزم ورځې

اوښــکې مــې لیمــو څنــې پــه مخ دوڅیدو نه دي

ســوي پــرهـــارونــه مـــې دزړه په رغیدو نه دي

مـــانـــه دبـهـــاروږم دشـعر پــه ژبـــه مه غواړې

دازخمـــي حـــواس مـــې دبـهـــار او پــسرلونـه دي

ما دحســـن بـــاغ او دسپـــوږمـۍ جلـــوو ته مه بـولې

داغمجنې سترګې مــې دحســـن او جـلـــوو نـــه دي

پرېږدی چې سرې شونډې دسره جام په شونډو ځښې شي

زما داترخـې شونـــډې دشـــرابـــو دنـشـــو نـــه دي

زه بـــه ځنـــګه داربانـــدې دزلـــفـــو ښـــکلا ولیـکم

داد دار شـعـــرونـــه دي دزلـــفـــو دمســرو نـــه دي

پـــریـــږدی دار پـــه غـاړه درزمـــو تـرانې جوړې کړم

داد رزم ورځـــې دي دبـــزم او میـــلـــو نـــه دي

۲۲ / ۹ / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن څرېکې

لکه سپوږمۍ له وريځو ووځي ځليږي پسې
دزلفو سيوري يې په مخ راشي پټيږي پسې
دزړه مرغۍ مې پسې پورته شي نيوې يې نه شي
ويلې شي وڅاڅي نارې وهي چغيږي پسې
ای دحرمان لمبو راپريوځې ما وسوځوې
مېينه وينه مې تاوده کړې چې سرېږي پسې
ليونې زړه مې پسې ستړې شو ديدن لټوي
لکه ماشوم ورې سلګۍ وهي ژړيږي پسې
نسيمه جار دې شم دزلفو جال يې ونړوه
چې يې دحسن څرېکې وځغلي بليږي پسې
نور به «ننګيال» دملنګۍ کچکول خالي رانه وړي
ديدن دمينې لټوي غورځي پرزيږي پسې

بدخشان ۲۶ / ۹ / ۱۳۵۶

دوزخي عمر

ساقي خدای لپاره وسوم څه د څښو جامونه راکه
دګمراه عقل له پښو مې دجنون وزرونه واکه

کړوي مې کړوي مې دخمار لیونۍ کړېکې
جګې جګې ساقي جګې په نشو یې وار خطاکه

تو یوم درته په خدا یږو په خمُ خمُ ګوهر داوښکو
په بدل دهریو خمُ یې راته یو څاڅکې اهداکه

دژوندون سترې بیږۍ مې والله په ډوبیدو ده
دنشو په توپانو یې راته پورته په هواکه

دګناه خبرې پرېږده زه رسوا ګنهکار خوښ یم
ما دتا لمن نیولې ټول عالم کې مې رسواکه

دوزخي لنډکې عمر مې دمرګ پولې ته بیایي
دا وروستې شیبې ، لحظې مې له مستۍ سره پخلاکه

کابل ۹/۹ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ　　　　　　　　　　　　　　　　　　اروښاد اسحاق ننګیال

دوینو مشال

قصاص که اخلي څوک له چانه د خطا په ګناه

ته خو مې وژنې خدای له پاره دوفا پـــه ګناه

ژبه مې ګونګه شي له ویرې څه ویلای نه شم

چې مـــې رټـــې هـم دخندا هم دژړا په ګناه

زه دي دیـــدن تـــه بلوم دزړه دوینو مشال

ته مـې شړې له ځانـــه ولې درښـا په ګنـــاه

زه لکه شمعه تاته ژاړم پـــه زړه اور لګـــوم

ته مې په مخ وهې داوښکو دلمبا پـــه ګناه

لږ مې دزړه داغونه ګوره هم دذهن پـــرهـــار

بیا مې لمبو کې سوځوه دیوه رسوا په ګناه

کابل ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګوري پیالې

ستوري د سحـــر په راختلو دي

شونډې د غوټۍ په غوړېدلو دي

زړونـــه تخنـوي د پسـرلي وږم

زلفـــې د سنبل په رپیـــدلو دي

خانـــدي راته جام د ګلابـــي نشو

ګوتې د ساقي د مچـولـــو دي

حسن د بهار ، د میو سرې پیـــالې

خدایږو ، چې ژوندی د تیرولـو دي

نن مې په زړګي کې د زخمو پـــولې

ښکاري چې نواوس د رغیـدلو دي

دامیګونې شونډې انګوري پیالې

خولې که د زبیښلو ، ویلولـــو دي

داد غم لښکر ې د عمــــرو میلمۍ

زړه نه د ننګیال په ورکیـــدلو دي

کابل

۲۳ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونۍ مینه

یاره ستا په محبت زما قسم دی
چې یوه شیبه د هجر په ما غم دی

هسې زه بې صبره ترې دلیدو یم
لکه ترږې مړاوې ګل چې د شبنم دی

بیا دې میه لیونۍ شوه ځنډنۍ شوه
نه پوهیږم دا نو څه ظلم او ستم دی

چې مې زړه کې ستا د عشق لمبه خوره شوه
اوس نو ځکه لوغړن قلم قلم دی

که فرمان مې د مرګي راشي فرق نه کا
خو هراس مې ستا له عشقه دم په دم دی

څو ژوندی ستا د مینې بندګي کړم
ما منلې ستا په عشق کې هرماتم دی

لغمان ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګيال

دشهيدانو مزار

داچــې خوځي په هوا کې په مستۍ مستې رپيږي
ســره توغـــونه دي ويا ړلي څومره فخر کا نازيږي
دانـــارې دي دشـــهيدو نښــــانــونـه داتــلو
سرې لمبې دي دسرو وينو دغيرت غـږ ترې جګيږي

***

قافله دميړنو ده ستر کاروان دننـــګيـــاليـــو
دادپت ، همت بچـــي دي دا لښکر دتوريالیـــو
سر ښندونکي دوطن دي مينـــان د اولسونـــو
شهيدان دي دتاتوبي ويا ړ په داسې جنګياليو

***

دوی اتل او باتوران دي ميړني قهرمــانـــان دي
داوطن و دوی ته شمعه دوی يې سوي پتنګان دي
دوی ددې وطن له پته قربا شوي نثــار شـــوي
داربښتيني افغانان دي ، داربښتيني افغانـــان دي

۱۳۶۱ کابل دشهيدانو غونډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانقلاب جشن

دا جشن زموږ جشن دا ښکلې او زیبا جشن

دا زموږ دخلکو دننګونو او رښتیا جشـــن

دامو دجنګونو ، درزمونو دځلا جشـــــن

دامو دمرام دارمانونو دوفــــا جشـــن

دا مو دي زخمي ستړي وطن ته دښکلا جشن

داددې هیواد دخپلواکې او دبقــا جشــــن

***

دلته راته جوړ ښکلي بزمونه اتڼونه شـــــول

هیلې مو تازه شوې راژوندي مو ویاړونه شول

لنډه مو شوه لاره بریالي مو ارمانونه شــــول

دلته مو سر لوړي تکلونه او هوډونه شــــول

دلته مو پیاوړي مورچلونه ، سنګرونه شـــول

دلته جوړ دښنه وو دښمنانو ته قبرونـــه شول

دلته آبادي دلته ښادي دلته ډولونه شــــول

دلته سره یو زمونږه ژمنی او بولونه شـــــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

جګه شوه ناره د انقلاب مو ولس ..ونونـــو کې
کلیو ، کروندو کې د وطن په سمـــو غرونو کې
و خوځیده وینه د غیرت مو په رګـــونو کـــې
شور د ازادۍ مو لور را لور په غرو رغونو کـــې
هسکې مو پګړۍ شوې د پلرونو په ملکونو کې
زور د خوشحالۍ را ته نڅا کوي سـرونو کـــې

***

یه زما وطنه لا پوره دې ارمانـــونـــه شـــه
تل دې یې سر لوړي و سپنیز دې سنګرونه شـــه
هیلې دې کا میا به بریالي دې غورځنګونه شـــه
هسک دې په دنیا کې دبریو بیـــرغـونه شـــه
غوښ دې دغلیمو له تنونه اورمیږونـــه شـــه
یه وطنه جار مو ستـــا له کاڼـــو نه سرونه شه
هر ځوز او اغزې دې دجنت ، ښایسته ګلـــونه شه

کابل ۴/ دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

یو خوا پسرلې دی بل د ښکلیو بوی لګیږي
بیا په میکده کې بادې خم په خم تشیږي
ګوره له مستې نه چې هر څه نشه نشه شول
ودې چوي هغه زړه چې لا اوس هم نه ګرمیږي
باد د سبایې د بد مستیو غیږې پرانیستې
پاڼو د ګلاب سره غوټۍ ناڅي لوبیږي
دلته بهاري وږمه د زړه سوزونه وژني
څوک به لیوني وي چې غمیږي نه مستیږي
څیرې شوې پردې دګناهونو د عشاقو
شونډې د مینو سره یو پربل خښیږي
ورځې د مخمورو شونډو بیا د مسیدو شوې
داسې مستانه ورځې به بیا کله رسیږي
کاڼي بو ټي واړه زما ستر ګو ته غوټې شي
شعر مې اباسین شي په زړګي مې رابهیږي

کابل ۲ / ۱ / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه مې فروشه!

توی کړه ساقي توی کړه ستا دخم دریاب وچیږي نه
زما خماري تنده څو پیالو باندی ماتیـــږي نـــه

وسپړه دخم غوټـــه چـــې زړه پـــکې لاهو کړمه
دادعمـــر تـــږي پـــه کاســـو باندې مړیږي نه

مـــالـــه دې قالبـــه دســـاړه عـــقـــل راباسه
دالیـــونـــۍ ذهـــن مې په بل رنګه صبریږي نه

وایه مې فروشـــه ! ساقـــي جانه زه دې جارشمه
لاره دجنـــون دلـــته تـــیریـــږي که تیـــریږي نه؟

کابل

۱۱ / ۳ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام جنون

راسې چې جامونه سره پورته کړو
دادخم اورونه سره پورته کړو
راشې دنشو په لمبو وسوزو
سره سره انګارونه سره پورته کړو
راشی دا ارام جنون را پاڅوو
مست مست اوازونه سره پورته کړو
ګورې چې ډوبیږو دخمار په ډنډ
پاڅی چې سرونه سره پورته کړو
راشی دا سرې وینې راګرمې کړو
مړاوي قدمونه سره پورته کړو
لږ خو سره تاو کړو درباب خوږی
وناخو غږونه سره پورته کړو
رنګه کړو یارانو دتقوا دیره
سر په سر خمونه سره پورته کړو

بغلان

۱۳ / ۱۲ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدئ

پرېـږدې چې دا خرپ وريځــې والوزي

پرېږدی چــې دلمر کلی روښـــانه شي

پرېږدی دآسمـــان له دوزخـــــي زړه نه

پېغله سپوږمۍ پورته شي روانــه شـــي

***

پرېږدې دآسمان له خــــــرپ تندۍ نه

سپين ستوري راووځي بې حجابه شي

پرېږدې دازړه ځمکه هم وخــــــاندي

ځوانه شي ، سمسوره شي شبابه شي

***

پرېــــږدې چــــې له ګــل سره ګلبڼو کې

بيا خــزان وهلــې بلبل ونـــــــاځـــــي

پرېږدې چې د ســرې غوټۍ په مخ باندې

څاڅـــــکي د شبنـــم به ورو ورو وڅاځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پرېږدې چې دهر بــوټي له شائينـــې

پـــورته د پيغلتيـــو اوازونـــه شـــي

پـــرېږدې له هـــر ګـــټ له هرې تيرږې نه

پورته د شپونـــکي شپېلۍ سازونه شي

***

پرېږدې چې د خم دروازې خلاصې شي

پورته ترې ساقي داور جامـــونه کړي

پرېږدې چې شي ماتې د عمروتـــوبې

جـــور پـــه محتسبو قيامتونه کړي

***

پرېږدې د سپوږمۍ سپينې ډيوې لاندې

هر عاشق معشوق غاړې تر غاړې شـــي

پريـــــږدې دازړې دګنـــاهو پردې

غيــرو د مينـــو کـــې ويجاړې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پریـــــږدي دامو سپینـــو قطرو سره

ګله دمعشو قو دتن عطرونـــــه شي

پریږدي دآمو دغاړې هر بـــو تــــې

زلفو دجنکیو ته ګلونـــه شــــــي

***

پــریـــــږدي دا زما انقــلابي وطـــن

وخاندي بهار سره مســـتي وکـــــړي

پریږدي چې دا ســـوې سپیلـنۍ خاوره

ونا څي ، موسکا وکړي خوښي وکـــړي

حیرتان ۱۵ / ۳ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

 اروښاد اسحاق ننګيال

خماری عقل

راځې چي سره ووځو يو ځل بيا په سيل د ګلو
يو شور د مستۍ ساز کړو د جامو په کړنګو لو
نن باد د سبا وايي زيري زيرې د بهار
راځې چي بهار مست کړو د نشو په ګرمولو
والله چي له خماره خماري عقل مې وژني
ساقيا توفيق راکه لږ د ځان د هيرولو
رقيب خو مو لمبو کې سو زوي په اور د هجر
راځی چي لږ ستي شو د پې مخو په کتلو
ساقي زما زړګې ته دوږمو خبرې راوړه
د شونډو په موسکا کې د غوټې د خنديد لو
دالويه د خاموشي د بيلتانه راځنی يو سه
خبرې راته مه کړه د هجران او بيليدلو
ای باده زما خوا ته لږ څه مشک د زلفو خور که
تسل به مې د زړه شي د آشنا په يادولو
بهاره داخل ما ته دوصال يو زيري راکه
داغم راځينې واخله خداې له پاره د سيځلو
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زړه راته مست شو اتڼو نه کوي

په بې صبرۍ رانه پرواز غواړي

ګوګله لارور کـه چي والــوزي

هوا بازي لکه د بازغـــــواړي

* * *

بيا مې مغزو کې څه غوغا خوره ده

غواړې چي مست او ليونې مي کړي

د کومــي مينـــي او وفـا په خاطر

غواړې چي سوې سپيلنې مــې کړي

* * *

ستـــورو تـه ګورم سترګکو نه وهې

دآسمـــان پيـــغله پـه ګډا ښکاري

ځمکـــې تـــه ګـورم چې نشه نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرونه رغونه په موسکا ښکاري

* * *

آسمانه ووايه څه زيري لري

دباد له غيږي نه پيغام راکه

زه دي قربان شم له درا نه سکوته

يو سکوت مات کړه تري آرام راکه

* * *

ستا له درنې او له ناپايې فضا

ما ته ګونګې شا نتې آواز راځي راځي

ستا ددې مستو توپانو له څپو

يو نوي شور او نوي ساز راځي

* * *

آسمانه پوه مې کړه د خداې له پاره

ستا په ګونګې ژبه پوهيږمه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ راته وسپړه د هـــن غـــو ټـــــې

نـــږدې دي شــــونډو ته رسيـږ مه نه

* * *

آسمـــــان ولـــــــې راتــه حال نه وايــې

چې خلک پاڅيـــد ل وطـــن ويـښ شو

ولـــــې نــــاره ولـــــې فريـــــاد نه کوي

چــــې خزانــــــي مړاوې ګلشن ويښ شو

* * *

ولـــــې دانه وايـــــې پـــه چيغو چيغو

چې د ظلمت مانې نســـکوره شــــوله

ولې دانه وايـــــې په مستـــــه ژبـــــه

چـــــي دعيشـــــو نو دنيــــا توره شوله

* * *

ولې دانه وا يـــــې چـــــې ونړيـــــده

داد عمـــــرونو د ظلمـــــونو زنــــدان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې دانه وايې چې و پرزيده
دبد مستيو او بزمونو سلطان

* * *

آسمانه ووايه چې ما تې شولې
لاس او پښو نه دپيرېو کړې
وايه چې راغلې په مسکيو شونډو
د سرو زرمونو دبريو ډالۍ

* * *

آسمانه ځار دې شم دروګر ځمه
خلکو ته زيرې دبدلون ورکه
ټولې دنيا او دنياوالو لره
خبر زمورږه د پاڅون ورکه

* * *

آسمان ويښ شه تو پان وخوځوه
آوازه دې تندر ته دې زور ورکه
چا ته په قار شه چاته ومسيږه
خپلو ته شور دښنو ته ګور ورکه

بغلان

۹ / ۲ / ۵۷ ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا يادومه

ډېر مې ياديږې په رب قسم دې

ستا نر مې نر مې خوږې خبرې

ډېرمې ياديږې په خوب او وينه

ستا پستې شونډې لکه شکرې

* * *

ښکلې بهار دې هر خوا ګلونه

ورو ورو خوځيږې، څانګې ښاخونه

په ګلو اورې د شبنم څاڅکې

په چکرو تې بيا مستې نجونه

زانګو هوا کې اميل جوړ کړې

چوغکې ګرځې ډلې خيلونه

مسته هواده مسته فضا ده

له ګلو خيږې خواږه عطرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ارونباد اسحاق ننګیال

میندو پلرو له لاسو نیولې
خپل نازولې تنکې بچو نه
زه غمو وړې
په حیرت تللې
(یوازې ناست یم تا یادومه) (۱)
یه زو یه زو یه ګلا لې زویه
زه به دې هیر یم که دې یادیږم
زه چې هر څو ځان مشغولومه
خو ته را یاد شې نو بیا ژړیږم
چې ستا په شانته کوم کو چنې وینم
زه لکه شمعه ورته ویلیږم
چې ستا د څښو کاږه په زړه کړم
کله مو سکې شم کله غمیږم
که هر څو زړه ته ډبرې میدم
نه مې هیریږې که هم بیدیږم
زه غموړوې
په حیرت تللې
(یوازې ناست یم تا یادومه)
که هر څو مله مې وخواته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

رالره جوړ کړې تاوده بزمونه

هر څو مې ښکلې که غیږ کې نیسې

څو په ماموښې جوړه تیونه

که څو یې لمس کړم غوښن ورنونه

هر څو که بزم د ځوانۍ تود شي

هر څو که تش کړم میو خمونه

هر څو نشې مي له عقله خلاص کړي

هر څو مې مست کړې خواږه عشقونه

په رب قسم دې چي ته رایاد شي

په ما شي زهر واړه خوندونه

زه غموړې

په حیرت تللي

(یوازې ناست یم تا یادومه)

ورځ خو لا ښه وي په دنده بوخت یم

لعنت په شپې شه بده تیریږي

اوږم را اوړم قرار مې نه شي

بستر مې او ښکولا ندي ډوبیږي

خو که یو ځل مې پرېښاتې یو سې

له ځایه خیزکړم زړه مې درځیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايمه نه چې (آرش) مې لوخ وي

وايمه نه چې ساړه بې کيږي

ها خوا او دې خوا ته مې لاس اوږد کړم

خو په بچې مې لاس نه لګيږي

له ويرې پاڅم يو ټکان و خورم

شپه مې همدا سې ټوله تيريږي

زه غمو وړې

په حيرت تللې

(يوازې ناست يم تا يادومه)

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(۱) دلايق له يوه شعر څخه نقل شويدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو ته چې ترخیص یې نه دی اخیستې او په داوطلبانه توګه ښارندوي په لیکو کې پاتې دي.

د انقلاب ساتونکي

ملګرو ګـــورې دې خورو درو نه

د شـــاه زلمیـــو تـــرانې راځې

ګورې چې ویښ شول د همت بچوړې

دغرو له څـو کـــو زمزمې راځې

* * *

ګورې چې وښو ریـــدل وخوځیدل

ګورې چې مستې شوې زمریانو ډلې

ګورې چې وا لوتل په هـسکو تـړو

دا دشا هینو او بـــازانـــو ډلې

* * *

ګورې له تیکو تورې ووتـــلې

ګورې چې وبریښیده خړه فـــضا

ګورې چې وغوړیده و ټوکـــیده

په غرورغونوکې موسکا موسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ګورې چې ورانې شوې دویــــــنو لارې
ګورې چې زړه د (پانګوال) و چاودیده
ګوري چې هلته ارتجـــاع بـــوره شوه
ګورې چې دلته ی لمت و ړنګــــــــیده

* * *

ګوري چې توري وریځې وتښتـــیدې
ذ آسمان پیغله په ګـــــدا راغـــله
ستورو ته و ګورې چې ونځـــــیدل
د ځمکې شونډو ته خنــدا راغـــله

* * *

کورې چې بلې شولې ســـري سکروټې
پکې ایرې شول د ډالـــرو بچــــیان
ګورې زموږ د پیغلو اوښکو سین کې
ډوب شول لاهو شول وطنې پرنګیان

* * *

ګورې په وچو ګردو هـــلو شونـــډو
خوږه غوندې خندا راغــله راغـــله
ګورې په سو یو کړید لـــو زړګـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبه دمینې او وفـا راغـــــله

* * *

ګورې په وچـــو ګــــردو هلو شوندو

خوږه خوږه غوندې خندا راغـله راغله

ګورې په سویو کــړیــدلـــو زړګو

جذبه د میـــنې او وفــــا راغـــله

* * *

ګورې ددې وطن ربنتـــینې بچـــیان

د خپلې خاورې سا تندوي شول که نه؟

ګورې په خپله خوښه داننـــګیــالې

چې داو طلب د ځارندوی شول که نه؟

* * *

دغه اتل او سر ښندو نـــکې زلمې

ګورې هادې دانقلاب شـول که نه؟

ګورې ددې وطن بــا تـــوره زامـن

حامې، حافظ د نوي باب شول که نه

۲۸ / ۳ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثور انقلاب دلارې شهيدانو ته

د وينو سرود

آسمانه ستا په لــــويــــه لــــويه دړه

وايه دا ســـــرې لمبې د اور څــــه دي

داچې تا سو ځې درنـــــه زړه وبـــاسې

کړيکې د تندر لور پــــه لور څــــه دې

* * *

دا جا دو ګر ماښام پــه څه مست شوي

چې د افق لـــه شونـــډو رنګ اخلې

دا توپاني سيلې يــــاغـــې دي ولې

چې بر او بحر نه قــــالنګ اخــــلې

* * *

ولې دوريځو شوي جامې بــــدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خړې خړې ولې سرې ښـــکارې

دغه تور سرې د عمرو نو کونډې

لکه د ناوو پلو شي ښکـــــارې

* * *

داد فلک له سرو خونـــیو سترګو

ولې دو ویـــــنو فـــوارې اورې

دا دوزخې آسمان په څه ژړیږي

تږوتږې تږوتږې قطرې قطرې اورې

* * *

دغه دهسکو غرو رغو نوتل کې

ولې دا مـــرې اود آمــــو په سینو

داد هـــلمنـــــد اود آمو په سینو

ولې داغــلې څپې ونڅـــــیدې

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ليونې برښنا په څه پړه کيږې

له قهره ډکـــــه ده او زور ښيې

ولې راباسي د او رو نـــــو چړي

وريځې شړي توپان ته لورښيې

* * *

آسمانه ووا يه قربان دې شمــــه

دا ليو نې طبيعت ياغې دي ولې

لړ خو مې و سپړه دامړ اوی ولې

دا سرګردان جهان باغي دې ولې

* * *

خو.

زه دې لـــــه سوې در ديدلې زړه نه

داغـــــلې غلې تــــــرانـــې اورم

ته چې مدام بـــولـــې دوينو سرو د

زه دې همد غـــــلته نـــارې اورم

* * *

دا بريښنا نه ده چې رڼـــا خوروي

دا شفق نه دې چې ګلګون ښکارې

آسمان دادې څوانيمرګـــې ويني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یې غوټیو کې ژوندون ښکاري

* * *

آسمانه وغـــــړوه ړ غـــــړوه

د لـــوی فتحو او رزمو سازو نه

تـــوپـــان ته ووایه چې ورپوي

د سرو قبـــرونو بخملې تو غونه

* * *

د ستا شفـــــــق به شهید له وینو

رنګو نــــه اخلې او ځلیږي پسې

د ستـــــا شفق به د شهید له وینو

رنګـــــو نه اخلې او ځلیږي پسې

د ستا د تندر او توپان زړه کې به

د انقلاب و نـــــه لوییږي پسې

کابل

۱۸/ ۶ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

و پوښته آسمان نه

زه هغه زلمې یم چې له سرنه تیریدلې شم
زه مې ککرې باندې میچنې ګرځولې شم
زه د ځان په وینو لوبیدلې لمبیدلې شم
زه تورو باروتو کې داور تخم کرلې شم
زه مې په منګولو کې اورونه اوبولې شم

و پوښته غیرت مې له آسمان او کهکشان ځینې
پورته له آسمان ځینې ښکته ټول جهان ځنې

* * *

و پوښته آسمان نه چې یې څومره ازمویلې یم
څومره یې په تورو په ننګو نوکې لیدلې یم
څومره لکه تندر د دښمن په سر لویدلې یم
څومره لکه اوسپنه اورونو کړولې یم
څومره سرو ګولو ته لکه غر هسې دریدلې یم
کو مې فلکې کړیکې له هوډه ګرځولې یم؟

زما په یوې چیغې اسرا فیل رالړزیدلې دي
زما په یوه قهر باندې تندر ریږدیدلې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

و پوښته آسمان نه چې یې بل څوک خم لیدلې دي
کوم چې یاغي شوي سیلا وو نه مهارولې شي؟
یادو ینو سین کې لکه مست او توپاني ماهې
اړخ په اړخ را اوړي ګډیدلې لمبیدلې شي
داسې قیامتې لکه داور او د سیندو نو خداې
کوم چې دوزخو نه خورې سکروټې هضمولې شي
آیا بل به وي داسې انسان په انسانانو کې
داسې قهرمان د ټول جهان قهرمانانو کې؟

* * *

وپوښته آسمان نه ور ته وو ایه چې ووایې
دغه انسان څوک دي دا اتل او قهرمان چیرې
داد دنیا وا لو دنیاوو د سرونو تاج
داد غیرتونو، همتونو پهلوان چیرې
وپوښته آسمان نه دابه چیرې روزل شوي وي
داده ټټوبې دده نسل او نیاکان چرې
دا هغه افغان دې چې یې ټول جهان کیسې کوي
ځمکه پرې نازیږي د غیرت یې تما شې کوي

۱۹/۸/۱۳۶۲

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library